

Зората подрани. Настана втори день.
Рани и Каменградъ, и пакъ се подновенъ
загльхналия шумъ отвсякъде подхвана,
шумъ и гърмежи. Чуй! Ей първата камбана,
ей друга . . . И нощта което умири,
събуди го деньтъ — широко му откри
пригръдките си той и ведроликъ и веселъ,
отъ тихи небеса на ранина понесълъ
надъ майката земя благъ праздниченъ приветъ.

А вече плъпнали по улици, отвредъ
се стичаха мъже, жени и неотспали
деца, които сънъ чакъ въ късна нощъ погали
и скорна утрото отново пакъ навънъ.
Като да чакали да чуятъ първи звънъ,
те бързаха сега все същи пътъ подзели
нагоре, дето се на храма божий бели
оградните стени издигатъ — и надъ тяхъ
сахатя островърхъ. И ведъръ утрень смяхъ
се ту отъ тука счуй, ту някъде се песень
извий и тихне пакъ; изъ въздуха пронесень,
и бозна на къде отплеснатъ, пропищи
куршумъ; ей конникъ младъ таме претропоти;
а ето въ строенъ редъ, юнака до юнакъ,
задава се далечъ дружина — гордъ байракъ
понесли — на чела со росни китки вिति . . .
Изстъпватъ бодро те и горди и честити,
че тамъ е падналъ дялъ байракъ да отнесжтъ
во храма божий — тамъ където изъ градътъ
народъ на тържество невидено се стича.
Ей презъ мегданя тамъ дружината пресича, —
изви презъ тесните черковни порти вмигъ
и спре. Изъ дворите насбранъ народа съ викъ